

**КАЗКА
ПРО
ГОРІХОВИЙ
КОРІНЬ**

ТАНЯ П'ЯНКОВА

КАЗКА ПРО ГОРІХОВИЙ КОРІНЬ

Львів
Видавництво Старого Лева
2025

УДК 821.161.2-34
П 99

Таня П'янкова
П 99 Казка про горіховий корінь [Текст] : казка / Таня П'янкова. — Львів : Видавництво
Старого Лева, 2025. — 128 с.
ISBN 978-966-448-477-7

У селі сталося лихо: птахи перестали співати, дерева у садках посохли від світла Червоної Зірки, вся їжа кудись зникла, багато людей послухало і їм годі прокинутися... Кажуть, що до цього причетний Червоний Пан разом зі своїми вірними посіпаками: Мітлюю, Черевиками та Двоголовою Орлицею. І от на пошуки Червоного Пана вирушає Тарасик з Півником. Чи вдасться їм викрити лиходія і врятувати чарівне дерево, на якому тримається людський рід? Попереду в них немало випробувань і пригод, але вони знаходять добрих друзів, разом з якими їм не страшні жодні перешкоди.
«Казка про горіховий корінь» допомагає юним читачам познайомитися з однією із сумних сторінок в історії України, проте вкотре доводить, що світло таки перемагає темряву, а правда бере гору над кривдою.

УДК 821.161.2-34

Написано 2023 року за підтримки
Міністерства культури Чехії
у рубриці «Казки для свідомих батьків/
Голодомор 1932–1933 рр.»

ISBN 978-966-448-477-7
© Таня П'янкова, текст, 2025
© Ольга Гайдамака,
художнє оформлення, 2025
© Видавництво Старого Лева, 2025
Усі права застережено

Здається, то було давно.
Так давно, що всі вже й забули.
Лише старий сивий миш, який майже сто років живе біля млина
у корінні височенного горіха,
пам'ятає про це.

І ви послухайте — то правду знатимете...

Десь посеред безмежного світу, поміж його горами-долами, між його бурхливими океанами, морями та берегами була собі країна, а в ній — село. Золоті пшеничні поля колосилися навколо нього; могутні правічні ліси захищали його від семи вітрів; великі лагідні корови з добрими очима паслися на соковитих лугах і давали людям найсолодше молоко, якого було так багато, що часом воно текло молочними ріками із паші просто в мальовані глечики. Бджоли в тім селі збирали найсолодший гречаний мед, а ночами на пахучому сіні під зоряним небом найгарніші людські слова спліталися в найтепліші дитячі казки.

Добре було там усім. Легко та радісно. Щебетали птахи в черешневих садах, голосно співали півні — будили соньків дивитися, як котиться над селом осяйне сонечко. Гаряче літо щедро сипалося ягодами в кошики, а восени з кожного кутка пахтіло яблуками й сливами.

Ну, а ще були гарбузи. А що вже товсті, а що ледачі. Усе пробували та пробували видряпатися на тини, але ніяк не могли, й тому лежали зітхаючи на вигрітій любов'ю землі й гикали, наче поросята.

Якогось року після дивних затяжних осінніх дощів настала люта зима.

Темно зробилося, сумно, моторошно, лячно.

Похнюпилися мальовані півні на одвірках, вимерзли сади й городи, задубіли шиби в хатах, а люди й печі похворіли.

Усі чекали весни. І нарешті кожному на радість вона прийшла.

Може, якраз для того, аби в час її царювання сталася ця пригода.

Розділ 1

ПОЧАТОК ВЕЛИКОЇ ПРИГОДИ

